

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập ra rít

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT.CHBCI)

số 11
thêm ngòi
từ 22-12
đến 29-12-67
5 tí

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VÕ

Dầu bếp THƯƠNG SINH

ỐNG NÓI VÀ ỐNG NGHE 91.905

GIẢI PHÁP CHÍNH PHỦ LIÊN HIỆP VỚI G.P.M.N

Một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ...

đội ban nhà nước đụng thượng thổ, hạ tả

ba giải pháp?

Kiểm điểm cuộc chạy đua về tòa nhà Hòa Bình Việt Nam ta thấy ba giải pháp nổi bật nhất :
MỘT, do Hà nội đưa ra. Họ đòi Mỹ rút khỏi Việt Nam để Việt Nam độc lập, trung lập và tổng tuyên cử thống nhất đất nước từ Nam Quan tới Cà Mau. Để làm hậu thuẫn cho giải pháp này, Miền Bắc đã có những nỗ lực quân sự kèm theo Chương trình khủng bố và dân vận đại qui mô.

HAI, do một số chính khách lưu vong đờ ra. Chia nước Việt làm ba miền. Bắc Cộng Sản, Nam Cộng Hòa và miền Trung Giải Phóng Miền Nam. Giải pháp này được những người có khuynh hướng thiên Cộng ủng hộ, cổ võ, vận động tại ngoại quốc.

BA, có lẽ Mỹ đang theo đuổi. Thiết lập phòng tuyến điện tử ngang sông Bến Hải. Công nhận Mặt trận giải phóng miền Nam như một đảng đối lập và lập chính phủ liên hiệp. Giải quyết xong miền Nam mới tính đến việc nói chuyện với miền Bắc.

Nhận xét ba giải pháp trên, ta thấy giải pháp thứ nhất đương nhiên được Hà nội và Mặt trận G.P.M.N cố gắng để đạt cho được. Và nó chỉ có thể thực hiện bằng quân sự mà trong thực tế thì e khó thành công. Giải pháp thứ hai chỉ có lợi cho Bắc Việt vì miền Trung trung lập có nghĩa là ta nhượng cho miền Bắc trọn miền Trung. Ta thua to. Sau cùng, giải pháp thứ ba cũng bất lợi cho ta nếu tình thế miền Nam cứ tràn ngập đau thương, tham nhũng, bất công như hiện tại. Trên thực tế, phải thừa nhận là không thể trong chốc lát hoàn thành công tác vệ sinh được. Mà nếu không làm được thì chỉ có thua.

Vậy chỉ có một giải pháp chót là phải tiếp tục chiến tranh. Mà như thế thì đau thương cho dân tộc quá! Hỡi những nhà ái quốc trù thủ và luôn luôn vỗ ngực bình bình là mình có nhiều tài an bang tế thế, các ngài còn đợi gì mà không mở cho dân tộc một con đường hòa bình trong danh dự ?

phóng sự nghị ngòm THẬP NGUYÊN

A LÊ HẤP, NHẬT BÁO DƯƠNG THAI UYNH NHẬT BÁO CON ĐỢI KHÔNG CẦN TUYÊN CHIẾN CÁI CON MẸ GÌ CẢ

Tôi lại nghĩ rằng Con Ong là "Phong trào trăm hoa đua nở" kiểu Bắc Kỳ đồ hộ phủ. Các anh nhận chỉ thị của nhà nước, làm báo Con Ong, kết nạp những thằng thích đối lập với nhà nước và Mỹ để rồi giết hết chúng nó đi. Chứ, chẳng lẽ các anh chửi tưới hạt sen, chửi vung xích chó mà báo các anh cứ phây phây sống hay sao? Thiên địa từ mù tôi cóc tin anh nào cả. Tôi cứ báo Con Ong là tay sai của Mỹ, anh có giỏi thì xúc tôi vào Phú Đa Giao Chi đi.

Hồ Lô liếm mép :

— Chi hai choạc sắp tiền mặt hay "sếch"?

Phòng Tích đáp ,

— Tiền mặt.

Kiến Nghị chóp chóp hai con mắt.

— Chi liền ?

Phòng Tích lắc đầu :

— Chi liền tao cũng có, nhưng tao sợ năm tiền trong tay, chúng mày đi "đong" thì hông cả.

Hồ Lô gạ gẫm :

— Đưa một tí "a văng" chứ ?

Phòng Tích nhún vai :

— Xong rồi.

Một cuộc chi tiền xảy ra rất bần tiện và quý phái. Hai nhà báo rách vớ món bờ, húc đầu vào viết bài. Chủ nhiệm Chấn Kinh mãi đi lo vận động bầu cử nên cóc biết sự tình. Mí lý ông ta đối kếm chữ nghĩa, chỉ cần đọc một bài "phông" do Kiến Nghị ký tên Chấn Kinh để gặt gủ thán phục bài dềch do mình viết là chu rồi.

Chiều hôm sau, một buổi chiều đầy mưa gió, nhật báo Dương Thai chạy tít xi lô găng tám cột như vậy : «THẬP THÀNH

ĐẦU ĐỌC DƯ LUẬN BẰNG CÁI CHẾT PHÒNG TÍCH».

Dưới cái tít lớn là những hàng xú tít lí nhí : «Ma Cạo nhận tiền của Mỹ để tổ chức đám ma cốt ý hài hước hóa lòng ái quốc của dân Giao Chi. Ma Cạo đã đớp bao nhiêu tiền phúng viếng của các đoàn thể yêu nước?»

Bài báo của Dương Thai như một trái bom nổ cái bùm trong làng báo. Chưa bao giờ báo chí Việt Nam có trận uỳnh lộn chết bỏ như bây giờ. Có Thập Thành, chủ nhiệm nhật báo Con Đợi bỗng nổi tiếng hơn các nhà chính khách, các nhà cai trị cỡ lớn. Một Con Đợi được đưa lên hàng quốc mẫu thì nhất định phải hách xì xằng rồi. Đọc giả đánh hơi thấy mùi cứt vấy vào nhau, bèn hùng hục đi mua Dương Thai về đọc. Và đây là bản tổng kết sau khi đọc tờ Dương Thai với bài chửi nặng kí lô số 1 :

— Thập Thành ăn bản ở đơ đến thế cơ à ?

— Sao (hập Thành nhiều tội ác thế ?

— Nhật báo Con Đợi chỉ là thứ báo đánh thuê, chửi mướn thôi ư ?

— Lý do nào Dương Thai của Chấn Kinh phang Con Đợi của Thập Thành? Két si ông đờ lác giảng hay thù hận từ thuở Nguyễn Khánh chính lý ?

— Ấy, đại khái bốn câu hỏi được nhắc nhở nhiều nhất tại các tiệm cà phê, các quán cóc Saigon ngay buổi chiều Dương Thai phát hành.

Cả Saigon khốn nạn của những thằng khốn nạn hoan hi đón chào cuộc «chơi» nhau tay đôi giữa Thập Thành và Chấn Kinh. Mọi kẻ quên bu nó mất nhà ái quốc: Phòng Tích, ngồi thuốc súng của cuộc chiến tranh như bản đối với một phía và cao đẹp đối với một phía.

Người ta chờ đợi chiều mai. Chắc chắn Con Đợi sẽ quai lại Dương Thai. Con Đợi vốn nổi tiếng là tờ báo nhiều cái lỗ mồm to nhất nước Giao Chi. Thí dụ cái lỗ mồm của Ma Cạo, nhà báo đang lên. Nhật báo Con Đợi đã không thối tên khốn kiếp nào thì thôi chứ ngứa mắt nó, nó thối thì y như đĩa đối bám chặt lấy mình trâu. Nó thối dai dẳng, có phương pháp và bay bướm. Nếu cần, nó cũng biết ba que xỏ lá. Nhưng ba que xỏ lá có... nghệ thuật. Ai bảo viết ba que xỏ lá dễ? Người đó làm lớn. Viết ba que xỏ lá khó lắm, cần có học vấn. Kể vô học viết ba que xỏ lá dễ thành văn chương... cu ly!

Vậy thì những cái mồm Con Đợi bắt buộc sẽ gang ra mà chửi bới Dương Thai. Khốn nỗi, Con Đợi đã làm một phát ngạc nhiên.

Nó im lặng, coi cú dấm của Dương Thai như một cú tằm quất lưng. Cả làng đồn nhau và rất khó hiểu thái độ của chủ nhiệm Thập Thành. Ông Minh Võ, chủ nhiệm tuần báo Cái Kiến đóng vai trò quan trọng. Luôn miệng ông bày tỏ quan điểm trung lập chế của ông. Và rồi ngứa mép quá, ông lại quên lập trường «thêm bạn bớt thù» của mình để dọa bằng quơ : «Thế nào cũng có đũa ra tòa lãnh, dù Va sập tiệm».

Sự im lặng chịu đòn của Con Đợi rất đáng nên lưu ý. Hôm sau, Dương Thai thoi Con Đợi ba phát trên một số báo. Tất cả những bí ẩn về cái chết... già vờ của Phòng Tích được phơi bày. Và hình nhà ái quốc bắt đắc dĩ đăng trên Dương Thai to to bố bố với hàng «lê giảng» : Tôi, Phòng Tích, dềch có chết cái gì sót cả. Số báo đánh Con Đợi thứ hai của Dương Thai làm nao núng dư luận. Trời ơi, chủ nhiệm Thập Thành bị đến thế ư? Chủ nhiệm Thập Thành dám đánh lừa quần chúng để quần chúng tin rằng Phòng Tích là nhà ái quốc thật sự, nhà ái quốc duy nhất còn sót lại và đã mặc sơ mi Tô Bia!

Ôi, dân tộc Giao Chi đau khổ mấy chục năm nay. Trong suốt mấy chục năm đau khổ, mọi người đều thêm có một nhà ái quốc Phòng Tích đã đáp đứng thò mán nổi thêm của dân tộc Giao Chi cái dân tộc ốm o, đói khát lãnh tụ anh minh đã hân hoan ngợi ca nhà ái quốc Phòng Tích. Người người tiếc thương Phòng Tích, trách ông xanh sao nở nhốt Phòng Tích vào phủ để thiên đường sớm thế để Giao Chi chả còn nhà ái quốc con mẹ nào.

Đùng một phát pháo xuân, nhật báo Dương Thai vén màn bí mật : Phòng Tích già vờ chết và chả ái quốc một tí tí ông lão nào

đội banh nhà nước đụng thượng thổ, hạ tả

- Pelé Giao Chi Nguyễn văn Vi vua phá lưới, biểu diễn tài nghệ cá nhân khá ngoạn mục.
- Trung phong Chức, "vơ dết" của đội banh Thượng Thổ.
- Phải chăng nhà hữu nội Trần văn Đôn bán độ? Và phải chăng Hạ Tả, Thượng Thổ chơi đấu pháp V.E.W y hệt đấu pháp Hà Nội và Giải Phóng Miền Nam?

Trên sân cỏ Con Ong, khán giả đã thưởng thức tài nghệ nhồi banh của mười một cầu thủ trong đội Nội Các của bầu Lộc. Sau giải Quốc Khánh hào hứng, làng cầu vừa hắt xì hơi, chầy mũi và sa tròn trề về những lời phét lác của bầu BobKap và nghệ thuật cù lằn của đội banh Dallas Tornado. Bỗng dưng, xảy ra một trận đấu sôi nổi giữa đội banh Nhà Nước và Thượng Thổ, Hạ Tả. Bài phê thuật của ký giả thể thao Bồn Lừa dưới đây, chắc chắn, sẽ bị nhiều khán giả trẻ tuổi đọc xong là chửi bới ầm ỹ là bảo ăn tiền của đội banh Nhà Nước. Mặc dầu sẽ bị chửi, sẽ bị bới bần chúng tôi vẫn cho đăng bài này. Vì nghĩ rằng : Con Ong chỉ phục vụ Lê Phải và Sự Thật, không a dua với Lê Tả và Sự Đối. Vì vậy, Con Ong không mị dân như Thượng Thổ. Hạ Tả quần đá banh này.

CON ONG

BUỔI SÁNG ĐẸP TRỜI

Đáp lời mời của bầu già Võ văn Truyền, thủ quân kiếm cầu thủ già của đội banh Thượng Thổ, đội bóng

PHÊ THUẬT CỦA BỒN LỪA

Nhà Nước đã ngồi trên xế Huê Kỳ, có phú lít phóng bình bịch, rú còi đi trước mở đường và đằng sau có lính và «cóm» hộ vệ bằng chó lửa, đại liên, phom phom tới sân cỏ Diên Hồng vào một buổi sáng đẹp trời để đấu giao hữu một trận cho vui, cho rạng rỡ mẫu mè dân chủ cho phần phật quốc kỳ trong nắng đệ nhị Cộng Huê Sau đây là phần của hai đội :

NHÀ NƯỚC

Nguyễn văn Thiệu

Nguyễn cao Kỳ

Cao văn Viên

Lê nguyên Khang

Nguyễn đức Thắng

Phan trọng Chinh

Trần lưu Cung

Nguyễn văn Vỹ

Nguyễn văn Trương

Trần văn Giám

Nguyễn ngọc Loan

Võ Văn Truyền

Phan Nguyệt Minh Nguyễn Phước Đại

Trần Văn Đôn

Nguyễn Phương Yêm Bùi Văn Giải

Lê Tấn Bửu Nguyễn văn Chức Nguyễn văn Chuân

Vũ Minh Trân Phạm Minh Tâm

THƯỢNG THỔ

CHÚ Ý : Cầu thủ Nhà Nước mặc quần xà lỏ trắng, áo vàng ba xọc đỏ. Cầu thủ Thượng Thổ mặc min-jupe gàn tới... háng. Hai cặp đùi đáng giá nhất là cặp của hữu vệ Phan Nguyệt Minh và cặp của tả vệ Nguyễn Phước Đại. Nói theo phóng sự gia Thượng Sinh, đây là đùi dâm... Giao Chi.

SÔI NỔI TỪ PHÚT ĐẦU

Tu hít thời rét một cái, Nhà Nước như ừng Thượng Thổ giao banh trước. Cầu thủ già Võ Văn Truyền là lối đàn em. Giọng của ông cứ như giọng phàn xoi phá xa ấy. Lập tức, nhà thầy cãi Nguyễn Văn Chức, trung phong của Thượng Thổ «pát xê» cho tả ứng Bùi Văn Giải để ông này kiếm cái giải thật bùi. Vốn không mấy xuất sắc trong đội Bồn Lừa của Đại Việt hôm nay cầu thủ Già giữ chân tả ứng cho Thượng Thổ là một sự gương ếp

Dân tộc Giao Chỉ thờ dài ngoạc ngán. Ôi, tưởng có một nhà ái quốc hiếm muộn, ai ngờ vẫn có. Những nhà ái quốc ở Giao Chỉ đều giống "nhà ái quốc" Phòng Tích hết. Họ lột hết niềm tin tưởng của dân tộc. Mẹ kiếp, thì ra, Giao Chỉ chúng mình đêch có một nhà ái quốc thực sự. Dân chúng bắt đầu tìm những thằng hay mở miệng thương nước thương nòi.

oO

Bạn đọc thân mến,

"Nghị Đức, Nghị Cái" tới đây là hết chương thứ I. Chương này được đặt tên là "Một Nhà Ái Quốc Giao Chỉ" sẽ do Con Ong xuất bản số đặc biệt vào những ngày sắp tới. Từ đây trở đi "Nghị Đức, Nghị Cái" sang chương thứ II, mở đầu là cuộc bút chiến giữa cá nhân Chấn Kinh và cá nhân Thập Thành.

oO

Đón tràng đại liên thứ hai của Dương Thai, nhật báo Con Đuôi bèn khiêm tốn làm một phát minh xác làm cam mà đáng lẽ, theo đúng luật giang hồ, cóc cần minh xác. Ma Cao, nhà báo đang lên, không được tham chiến. Hấn đành an ủi:

— Ông chán đánh đấm rồi. Ra giêng con Khi, ông bỏ nghề làm báo, ông chĩa cần thẳng vào nĩa. Đánh đấm nhiều chỉ tỏ mua thù chuốc oán. Nhớ đừng phải thẳng Cừu Sừng bốn phát nó thọt lại bốn mươi phát thì nguy hiểm vô cùng. Ông cứ giữ cái tư thế của ngư ông, ngồi im xem hai đứa đánh nhau mà thủ lợi. Chừng hai đứa cùng thối mết, ông phang

một đòn chết cả hai.

Song Ma Cao không được năm nhà nói nhảm. Nó phải "rào" Con Đuôi vì Con Đuôi đã nuôi nó mấy năm nay. Dù nó có viết hộc máu mồm, đôn máu mũi viết dài tay ra... nó vẫn mang tiếng được Con Đuôi nuôi. Mà Con Đuôi nuôi khá nhiều thằng bắt tài vô tướng. Những thằng nửa chữ Tây đêch biết, "nông pờ róp" của người Pháp nó dám thêm "ét xi" vô đề hợp với số nhiều (thí dụ 7.300 Toyota = 7.300 Toyotas), mà cứ ra cái điều hách. Báo Tây nó... coi hình. Báo Mỹ nó xem quảng cáo bật lửa! Mẹ ơi, nó đầu hốt thì khùng khiếp lắm lắm. Nó làm như nó là một lý thuyết gia đại tài, đời không có nó sẽ vô nghĩa người không dùng nó sẽ khó mà khá nổi. Ấy đó, Con Đuôi đã cức cung nuôi những thằng mồm mép đỡ chân tay, những thằng cha căng chú kiết chỉ gặp khi nó đối mình nó. Đề khi có đũa thoi mình thì nó viết bài bán cho kẻ thù đào cha bới ông mình lên mà chửi và đi nói xấu mình đủ điều.

Ma Cao và một hai anh em cô đơn trong tòa soạn Con Đuôi. Những kẻ có tài đều là những kẻ có đợn. Có tài thì cóc cần bợ ai. Chủ nhân ông, thế thâm thay, một trăm thẳng là y như rằng chín mươi chín thẳng rơi thịch được đi tàu bay mí lý uống nước mía Viễn Đông. Kẻ bắt tài mới cần nịnh chủ. Người có tài đêch có nịnh ai. Dĩ nhiên, chủ sài mình không dám khinh mình nhưng nó ghét mình như chó. Ngày nào đó, mình viết như cứt, nó sẽ đá phốc mình khỏi cuộc đời nó.

(KỶ SAU TIẾP)

điều đình? thông cảm?

Sau cái việc tuyên dương bắt lức và giải tỏa vĩ đại tại Viện Bô Lão, Viện Nhi Đồng lại vờ a đưa ra nhiều lối phát ngôn thật bừa bãi.

Số là, muốn đáp lễ với các ân nhân đã có công chống đối việc bầu cử, các cậu, các cô ở Viện Nhi Đồng bàn ngay về vụ 18 quý vị sinh viên bị xúc đi lính. Việc làm đã gây sôi nổi suốt mấy tuần, lời cuốn được nhiều thiện cảm của nạn nhân thì... đừng một cái... Viện Nhi Đồng lập ngay một Ủy ban đề đi "điều đình, với Chính phủ. Tại sao lại có cái việc kỳ khôi như thế nhỉ? Viện Nhi Đồng đâu phải là cơ quan đầu tư không? Chính phủ có phải là cơ quan đầu tư không? Nhất định là không. Vậy thì, cứ theo luật, theo lệ mà đòi, mà giải quyết chứ "điều đình, cái gì?

Viện Nhi Đồng và Chính phủ đã giao chiến với nhau hồi nào, ở đâu, mà phải điều đình đề ngưng chiến và trao đổi tù binh? Họ làm như Chính phủ là kẻ xâm lăng và Viện Nhi Đồng là tổ chức kháng chiến?

Rồi bây giờ, Chính phủ, không hiểu vì mục đích nào đó, đồ biết, lời mấy ông Đà Nẵng, Phật giáo có, Công giáo có, lính có, dân có... ra xử chơi. Viện Nhi Đồng lại đòi cử người đi "thông cảm" với chính quyền. Chao ôi! Hai tiếng thông cảm nghe nó hèn hạ, sa sút phẩm giá và nhục quốc thể quá! Hai tiếng thông cảm bây giờ có nghĩa rất thối. Thiếu nợ không chịu trả: xin thông cảm. Đi xe ầu bị phạt: xin thông cảm. Ăn hối lộ bị chộp: xin thông cảm. Ngoại tình bị bắt: xin thông cảm. Học trò không thuộc bài: xin thông cảm. Hiệp thương thất bại: thông cảm. Đánh hoài không thắng: thông cảm. Tự nhiên mà giàu: thông cảm... Ôi chao! Và hai tiếng ấy bao giờ cũng kèm theo cái cười khà ố, cái liếc điếm dăng... cái chia tay nhiều ẩn ý.

Viện Nhi Đồng được thành lập theo luật lập hiến đề mai kia làm công chuyện lập pháp mà cứ "lòn cửa hậu, châu cửa tiền" như thế thì còn mong gì? Phần nhiều những người tranh đấu đều phải giả cam, phải nín vì pháp lý không cho nói. Viện Nhi Đồng được pháp lý cho nói, cho làm lại chực đi thông cảm. Thế có chán không?

Có điều chắc là sau khi các cuộc điều đình và thông cảm của các cô, các cậu thất bại... các cô, các cậu lại quay sang nói với đồng bào: xin thông cảm. Và trong khi chờ đợi lãnh lương, biết đâu họ là không treo ở nhà hát cái bảng "HOUSE FOR RENT" kèm theo câu quốc ngữ "xin quốc dân thông cảm" để kiếm tiền xài tạm.

CƯỜNG SINH

đội banh nhà nước đụng thượng thổ, hạ tả

Nhưng cờ đến tay thì phát lia lia, banh đến chân thì nhảm mắt đá bừa Cứng như ông Mai văn Hàm và hai ông con rề tài ba chỉ biết cười xe đạp Vĩnh Lợi, cười Suzuki mà cũng được tuyền vào đội banh Thượng Thổ, đá những "mách" trong đại thi đã sao? Nền, tá ứng Bùi Văn Giải lấy đá, phóng trái banh lên... trời Hiệp Chúng Quốc "Phải chăng sắc luật động viên có liên quan đến vấn đề hòa đàm của người Mèo".

Trời ơi, cụ Thượng... thổ! Sao nhọc nhĩa thế, sao có mặc cảm... Mỹ nặng thế? Sao lại gài Mỹ vào sắc luật động viên? Nhà trung phong Pelé Giao Chỉ Nguyễn Văn Vỹ đỡ trái bóng thiếu xuất sắc: "Không có liên hệ nào tới vấn đề hòa đàm do Mỹ đưa ra". Nếu một nhà trung phong thừa kinh nghiệm trên sân cỏ, sẽ thêu dệt đường bóng thế này: "Liên quan lắm chứ. Chúng ta cần phải bổ sung quân lực của ta thật hùng hậu để làm chủ chiến trường, làm chủ vận mệnh của ta. Chỉ khi nào quân lực ta khỏe, cóc cần Mèo nếu như Mèo cứ chơi cái trò đâm vào lưng ta, thì khi ấy ta mới lớn tiếng nói chủ quyền quốc gia. Và hòa đàm với Cộng Sản hay không là ở ta chứ không phải ở Mỹ. Chỉ nói phét ở nghị trường đừng hòng có chủ quyền quốc gia". Rồi tà tà sút: "Nhưng thưa Lạ, đêch có liên hệ gì đến Mèo cả, bạn đừng có đầu óc vọng ngoại, đặt vấn đề nào là về ông toàn quyền Bun ke to tồ bố trước mặt".

TRÁI BANH ĐỘC TÀI CỦA ÔNG VOI TRẮNG NHỒ

Thưa quý vị,
Trận banh đang diễn ra trên sân cỏ Diên Hồng. Sôi động ở phút đầu rồi uể oải ngay. Bây giờ banh đang nằm trong chân nhà hữu ứng Nguyễn phượng Yêm. Con voi trắng út ít dẫn banh lên, dẫn lên nửa qua vệt vôi giữa sân. Và sút vôi: "Lệnh trưng tập chuyên viên từ 34 đến 45 là mở đường cho độc tài có lý do để trưng tập những trí thức chống đối chính phủ." Lâu lâu mới thấy chú nhỏ Nguyễn phượng Yêm nói được một câu thuộc loại "huê thơm cỏ lạ". Nhưng mà lảng nhách. Xin lỗi con voi trắng út ít trong liên danh Bạch Tượng, trí thức ở xứ này, trừ một số rất ít giữ được lòng mình như quý ông Phạm biểu Tâm. Trần ngọc Ninh vân vân... Còn thì "cừ" cả lũ Muốn bảo trí thức đừng chống đối chính phủ, cứ đem "địa" ra mà rắc hay chức tước của nhà nước mà phong, cần quái gì phải trưng tập họ. Trưng phong Nguyễn Văn Vỹ đỡ banh không huê mỹ: "Lấy danh dự để bảo đảm là không có lý do chính trị trong vấn đề trưng tập chuyên viên".

Trận đấu cứ như cơn nguội chan nước dứa khú. Đạo can thành của Thượng Thổ "chơi" mí lý một mình trung phong Nguyễn Văn Vỹ, Tả biên Nguyễn ngọc Loan ngồi xếp bằng tròn trên sân cỏ, lăm lăm ca bài: "Thượng Đế hơi có thấu cho Việt Nam này"... Kiên nhẫn như nhà tiếp ứng Lê nguyên Khang mà còn móc túi lôi thuốc lá con mèo ra hút và Sổng Sổng ra đợc

rồi cười sung sướng. Ôi, Nhà nước gặp Thượng Thổ tưởng phải tóa ra khói, ói ra lửa. Nào ngờ nó thế lương đến nỗi hữu vệ Nguyễn cao Kỳ buồn tình bóng không đến chân, đánh đôn mồm bản "Hoa phượng rơi đón mùa thu tới. Tình lưu luyến quá thu ơi"; hữu ứng Nguyễn đức Thăng sốt ruột, đỡ tay thật cao cao bài "đá bao năm nông thôn ta đau khổ lắm hờn..." Trong khi ấy một mình Pelé Giao Chỉ Nguyễn Văn Vỹ đón bóng giao banh. Và không sút.

(KỶ SAU TIẾP)

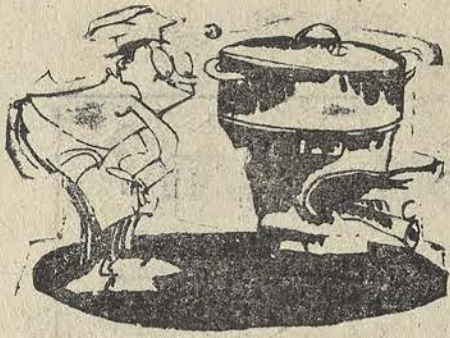
HÃY CÒ ĐONG VÀ DẶN TRƯỚC TẠI CÁC SẠP BÁO GẦN NƠI BẠN ĐỌC NHẤT ĐỂ VỒ BẢNG ĐƯỢC

giai phẩm con ong

XUÂN CON KHÍ

— MỘT TẬP BÁO RẤT KHÍ CỦA NĂM CON KHÍ
— MỘT ĐẠI HỘI BÚ DỪ CỦA ĐẤT NƯỚC GIAO CHỈ TA
HỀ KHÔNG VỒ SỚM THÌ ĐỪNG CÓ TRÁCH CHÚNG TÔI LÀ ĐỒ KHÍ NHÉ

anh bếp thương chủ phải đi làm chiều thứ bảy

Muốn làm tới chức phận chó gi trong xã hội, người ta vẫn phải chú ý tới nhà bếp. Không chú ý tới nhà bếp thì không có dớp. Nghĩ đến dớp ngon, tất nhiên, cần nghĩ đến nhà bếp. Hóa cho nên bếp núc nó liên quan cả tới... vận mệnh quốc gia. Nó là Bộ Kinh Tế của gia đình. Bởi vậy, Bếp tôi hôm nay được hân hạnh đóng vai trò Bộ trưởng, ngồi ngang hàng mí lý ông chủ, thảo luận chuyện đời.

— Anh Bếp à, tôi buồn lắm.
— Chứ ông chủ buồn cái gì?
— Hàng công chức soàng soàng như tôi, dớp hồi lộ không xong, chả ma nào dúi giấy năm trăm vào mồm, lương lậu tăng như xe hủ lô cán đường mà vật giá lại veo veo bay như phản lực cơ Phăng tôm.

— Ôi giao, công chức cách mạng phải đi tiên phong trong nền khắc khổ, đã chả hánh diện thì thôi, phần nản chi cho mất đường lãnh bằng... tưởng lệ!

— Nè, đừng dở cái giọng ngu như giọng Ngô Đình Nhu. Không có thứ công chức nào gọi là công chức cách mạng quốc gia cả. Có cách mạng hay chẳng có cách mạng, công chức vẫn là công chức. Càng đông cách mạng, công chức vẫn khốn khổ như chó, chứ bấu bõ con mẹ gì. Cái lương chết dấp, chó gặm chưa đủ sống khắc khổ sao, muốn khắc khổ tới độ mặc quần xà lỏn tới sở đi làm rồi về bị gậy dật vợ con đi ăn mày nữa sao?

— Thế nhà ông chủ buồn cái gì?
— Ta có nỗi buồn bự lắm cơ. Đó là nỗi buồn đi làm chiều thứ bảy!

— Xin lỗi ông chủ, tôi thấy sở ông chủ treo biểu ngữ "hân hoan đi làm chiều thứ bảy". Bộ biểu ngữ đó "hân hoan" giả vờ à?

— Ừa, "hân hoan" ngoài mặt mà "thê lương" trong dạ đây.

— Ôi, thế thì chiều thứ bảy tôi sợ quý cụ ngồi ngáp vặt, nhờ lông nách, nhờ râu chửi làm ăn gì.

— Đúng vậy. Công chức ta từ xưa tới nay mang nặng cái tinh thần "sáng vác ô đi, tối vác về". Làm thì kéo dài ra, không chịu làm xong ngay. Việc đáng làm một tiếng, kéo dài cả ngày. Làm xong ngay ngồi chơi xếp lá, tội chó gì mà làm ngay. Theo ta, đừng bắt tội Công chức làm chiều thứ bảy. Hãy cõ vớ tinh thần làm việc nhanh của công chức là sẽ "tăng năng suất" vù vù. Việc có đâu mà cần làm chiều thứ bảy? Trừ Bưu Điện, Ngân Hàng, Sở Thuế, còn các Bộ như Thanh Niên thì đồn ông vừa làm Thanh tra vừa đi ra ngoài làm báo, đồn bà tới đan áo, may tá cho con và đóng hụi, chơi hụi chứ làm con mẹ gì. Bầy trò làm chiều thứ bảy nó phù phiếm quá, vô tích sự quá... Thôi, anh xuống bếp đi, tuần sau ta nói chuyện tiếp.

Bếp bèn lúi thủi xuống bếp. Lòng dâng một niềm thương ông chủ công chức hàng soàng, không xé VN, VA, VB, không chức vụ để có phụ cấp, không được ở công ốc, không có áp phe còm. Mà vẫn bị đi làm chiều thứ bảy mí lý các ông công chức bự VN, VA, VB. Ôi, bếp nghĩ thấy mùi mắm thối tỏa ra đây nhà bếp.

BẾP NHỎ

— mình vô đòi lập với nhà nước bếp nhỏ đòi lập với nhà bếp

Từ bao lâu nay, chữ Tội ở trên cái cõi đời này đôi khi có nghĩa hoàn toàn trái ngược. Trước khi có hiến pháp mới, Tổng thống mới, chính phủ mới, việc xử án ở trên cõi đời này chỉ nằm trong ý muốn cá nhân. Cũng có tòa, cũng áo đen, áo đỏ nhưng đầu nào rơi, tù hay không tù đều đã ghi sẵn trong dây điện thoại. Vì vậy, có nhiều người đầu hôm là tội phạm, sáng hôm sau trở nên anh hùng dân tộc. Đôi lúc người bị xử án lại tố ngược lại người xử. Kề ra, các nhà chép sử sau này cũng sẽ vất vả lắm mới minh định rõ công hay tội của từng trường hợp. Cơ sự ấy chẳng qua là Con Người Đã Vượt Qua Pháp Luật Vượt qua cũng phải khi mà luật pháp chỉ là công cụ của kẻ thống trị thường dùng để đàn áp kẻ đối lập.

Dù muốn dù không, muốn phán đoán công hay tội của một phong trào, một cá nhân nào, nhà cầm quyền cũng phải đặt kẻ phạm pháp vào đúng hoàn cảnh của họ. Một người giết vợ trong cơn điên có thể được giảm khinh. Một người thợ tử hình bị bệnh nặng phải được điều trị trước khi hành quyết.

Trên tiêu chuẩn đó, vụ án Miền Trung được đem ra xử ngày 19-8 phải cần xét trong hoàn cảnh lịch sử của nó.

Trước hết, mục đích của cuộc nổi dậy này là đòi hỏi Hiến Pháp và Quốc Hội. Ngòi pháo này do T.T. Thích Tâm châu cho nổ trước 40 vạn tín đồ tại Việt Nam Quốc Tự. Bảy giờ thì Thượng tọa lại bình yên. Bình yên vì ông đã rút lui khỏi bạo động phát khởi và dồn trách nhiệm cho Thượng tọa Trí Quang. Bảy giờ T.T. Trí Quang cũng còn đó. Vậy thì, tất cả những người bị xử đều thuộc về thành phần công cụ chứ không phải chủ động. Sở dĩ, các Thượng tọa được bình an là vì Chính phủ không muốn hay không dám đụng tới. Dù muốn dù không, vụ án cũng phải đến hồi kết thúc nhưng chúng tôi muốn một kết thúc hợp lý và hòa nhã. Phải hợp lý vì ta không thể xử những kẻ không lừa thầy phản bạn. Hòa nhã vì ta không nên gây thêm sự đổ vỡ vô ích. Nhất là, bên cạnh chính sách Đại đoàn kết của V.N.C.H chỉ mới chiếu hồi được một số Việt Cộng, M.T.G.P.M.N cũng tung ra bản cương lĩnh Đại đoàn kết để hòng qui tụ những kẻ bất mãn, chống chính phủ. Trước chiến dịch thu phục nhân dân, Chính phủ cần phải rất thận trọng, rất bao dung mà phân quyết cho tốt đẹp. Ngay như tướng Cỏ, người đã ra Đà Nẵng hốt ông Thi và hành quân nay cũng đã trở thành một kẻ phạm pháp thì vấn đề đề lại càng phải cần nhắc kỹ hơn nữa. Cần nhắc không phải để chế sơi tóc làm bốn đề moi tội ma để xóa bỏ một chứng tích chia rẽ, một hoàn cảnh không tốt đẹp đã qua. Cao hơn, những kẻ bị xử đã ít hay nhiều đều có quá khứ xây dựng đất nước. Ta cần xét kỹ đề đi tới một quyết định có lợi cho ta và không làm giàu cho hàng ngũ Cộng Sản.

MINH VỒ

tội hay không tội?

PHẢI TRẢ LẠI TÀI SẢN CHO ANH BẦY VÀ CTY

Thượng viện đang thảo luận đại xá tất cả những người « quốc gia bị bắt kể từ sau ngày Diệm đổ. Chắc hẳn các ông Thượng sẽ không quên ghi vào luật đại xá điều "Phải phục hồi tài sản cho các nạn nhân". Vua kinh tài Nguyễn văn Bửu đã vội vã gửi thư cho Tổng Thống và các ngài Thượng, ngài Hạ yêu cầu trả lại tài sản tịch thu của y. Hai phe Trí Quang và Tâm Châu có vẻ bị kẹt bởi sáng kiến của phe đa số tại Thượng viện. Không thể xách động Phật tử xuống đường để phản đối việc trả lại tài sản cho những người thuộc chế độ cũ vì luật đại xá của Thượng viện cũng đại xá luôn cho những chuyên viên xuống đường của cả hai thầy Trí Quang và Tâm châu. Các bị can trong vụ đưa Phật Tử xuống đường tại miền Trung ra tòa sáng ngày 19-12 1967 rất ít hy vọng phải ra pháp trường cát. Cứ bình tĩnh, đừng có lo!

Tướng Bảy Viễn và Cty ở Ba Lê nghe tin Thượng viện thảo luận đại xá đã vội vã đánh điện cho nghị Hội Hồ hữu Tường nguyên văn như sau:

"Qua Mừng Chú Đắc Cử Stop Can Thiệp Đại Xá Các Bạn Tài, Sang, Tâm Hữu Stop Trả Lại Tài Sản Stop Nếu Được Half And Half Stop"

ANH BẦY

THOÁT Y

Linh Mục Lê Tôn Nghiêm, giảng sư tại Đại học Văn Khoa Saigon Đại Học Đà Lạt và Vạn Hạnh vừa từ bỏ chiếc áo tu màu đen một cách bình thản. Một tin buồn cho Giáo Hội Công Giáo 1100 010 không. Giáo hội không vui và không buồn vẫn tro cùng tuế nguyệt. Thầy Trí Dũng và các đệ tử đứng vội mừng rỡ và la lớn là «bên nào cũng rứa». LM.Nghiêm không hề thoát y vì điều răn thứ sáu của Chúa. LM.Nghiêm đã thoát y vì người không thể mặc chiếc áo tu màu đen khi không đồng ý với Giáo hội về vài điểm căn bản.

Việc cởi áo của LM.Nghiêm là một hành động chứ vào mặt khá nhiều nhân vật trong xã hội chúng ta. Nhiều đứa không đồng ý tán thành mà cứ tiếp tục giã mù giã diếc để được mũ áo sênh sang. Nhiều đứa thờ ma Cộng Sản mà cứ tiếp tục nắm giữ các chức cao cấp để ăn cơm quốc gia, có giới, không đồng ý thì từ chức xem sao. Thờ Cộng thì ra bưng mà ở chứ đừng ăn ở như Ông Khoa Trường Đại học Văn Khoa tên gọi rằng Nguyễn khắc Hoạch không dám kết án Việt Cộng bằm vào sinh viên trong đêm trình diễn văn nghệ. Đắt rớt lấy vợ thì cởi áo nâu sồng ra. Đứa nào dám bảo ông xấu. Ông chỉ xấu nếu ông có vợ mà ông cứ trụ trì chùa này chùa nọ.

KHÔNG PHẢI 3 MÀ 4 NỘI CÁC

Hiện nay dư luận các giới đều bàn tán về việc nước ta hách lăm, 3 nội các. Thực ra không phải nước ta có 3 có tới mà có 4, (Jamais trois Sans quatre) giới thạo tin nói rằng ông Trần quốc Bửu tuy hiền khô nhưng âm binh của ông cũng có một nội các và nội các này lại do ông Tây Nguyễn le Jean làm thủ tướng. Ông Nguyễn le Giang Đồng Lý Thủ Tướng của Thủ Tướng Lộc quả quyết ông không có họ hàng gì với ông Tây Nguyễn le Jean. Người ta biết rằng ông Nguyễn le Giang là Đồng lý bộ Lao Động cả chục năm nay. lúc nào ông cũng có cái vẻ bình dân lao động lăm.

BÁC SĨ NGUYỄN TIẾN HỠ VẪN MUỐN LÀM ĐẠI SỨ Ở LÈO

Theo một nguồn tin từ giới ngoại giao tiết lộ thì bác sĩ Nguyễn tiến Hỷ, ông thượng hụi trong liên danh Sư Tử Hí Cầu, lại đang được mời đi làm đại sứ. Tướng cũng nên biết thêm, trước đây tướng Kỳ đã có ý mời Và Bác sĩ Nguyễn tiến Hỷ đã vận động để « chọn » nước Lào. Tướng Kỳ thắc mắc không biết tại sao bác sĩ Hỷ lại phải vận động để được làm đại sứ ở Lào. Và, chẳng hiểu vì lý do gì, tướng Kỳ đã phe lờ, không chấp thuận cũng không từ chối sự bỏ nhiệm bác sĩ Nguyễn Tiến Hỷ làm đại sứ Việt Nam ở Lào.

Bây giờ, nội các của ông bầu Lộc chợt nhớ chuyện cũ, lại mời bác sĩ Nguyễn Tiến Hỷ tham gia ngành ngoại giao. Người ta tự hỏi nếu bác sĩ Hỷ vẫn muốn làm đại sứ ở Lào thì nội các của bầu Lộc có chấp thuận không. Và có cần biết tại sao bác sĩ Hỷ không muốn đi Lào nữa. Ông đã nhận một chức quân sự tương ở một phủ nọ.

vu miền trung b.s Tâm lãnh đủ

SAIGON (C.O).— Dù các luật sư có đem luật gì ra mà dẫn chúng, 26 bị can trong vụ biến động miền Trung vẫn cứ bị ra Tòa Án Mặt Trận Vùng III Chiến Thuật. Theo. Theo sự nhận định của phái viên Mỏ Báo thì các bị cáo cũng như luật sư của các bị can đã tỏ ra không khôn ngoan, thiếu trí nhớ, kém thông minh

HỌA SĨ LỮ BỐ BỊ SỞ XIA ÂM SÁT HỤT

SAIGON (C.O).— Ông Lữ Bố họa sĩ vẽ tranh bìa của tuần báo Con Ong đã bị sở Xia âm sát chiều hôm kia ngay khi ông đem tranh chữ Mèo tới tòa soạn nộp cho chủ bút Thương Sinh. Rất may, ba phát đạn chỉ trúng chân ông. Ông Lữ Bố cho biết, ông khâu ba mũi mắt hai ngàn rưỡi. Theo vợ ông cho biết thì sở Xia đâu thêm giết ông. Lữ Bố cứ làm ra vẻ quan trọng. Ông ta đang ngồi vẽ, cái bút rớt xuống chân ông, chẳng chảy tí máu nào mà ông kêu âm lên bị Xia âm sát. Những con người tưởng mình quan trọng không hiểm gì hôm nay. Chả thế mà có ông thượng nghị sĩ đòi mang chó lửa và đòi được hộ tống. Như vậy... họa sĩ của ta cứ ra cái điều... một tí cũng không sao.

ÔNG TOÀN QUYỀN BUN KE AN ỦI TỔNG CUỘC TỨC CẦU GIAO CHỈ 20 NGÀN ĐƠN

SAIGON (Juspao).— « Chúng tôi hổ quá, tướng Dallas Tornado là hội nhà nghề, không dè họ chỉ đáng xuống Tân Châu đá với đội bóng của làng Hòa Hảo Lỗ vốn to ! » Trên đây là lời tả oán của một ủy viên trong Tổng Cuộc Tức Cầu với các ký giả thề thốt. Báo chí không thêm trường thuật hai trận đá cù lẫn của Dallas Tornado. Tổng cuộc sẽ nhờ báo chí « đánh » rất.., Túc cầu Mèo. Rất may, ông toàn quyền Bun ke biết điều, vội vàng biến Tổng Cuộc tức cầu 20 ngàn đơn xanh nếu mọi việc êm ru. Con đại cái mang. Ai bảo đưa ba cái đồ bỏ sang Giao Chỉ trở... tài thời

trong việc bào chữa, chạy tội cho mình và khách hàng của mình. Tại sao lại 26 mạng ? 27 chữ. Người thứ 27 là bác sĩ Tâm. Và, mọi người đều biết rằng « tên đầu sỏ trong vụ này là bác sĩ Tâm ». Bác sĩ Tâm cũng bị bắt cùng một lượt với những người « làm loạn ». Nhưng không hiểu vì lý do gì mà bác sĩ Tâm không có tên trong danh sách các bị cáo ?

Hiện nay, bác sĩ Tâm đang sống phây phây với vợ « đằm » tại « Pháp ». Bác sĩ Tâm đi Pháp bằng cách nào ? Ai che chở, giúp đỡ phương tiện cho ông ta ra đi ? Vậy thì các bị cáo cứ đồ mọ nó hết tội cho Tâm. Tâm sẽ sẵn sàng nhận hết và có ai làm gì được Tâm. Vì Tâm ở mãi bên Pháp lận.

ông tổng tài Lưu văn Tính triển lãm đồ cổ

SAIGON (C.O).— Năm trong chiến dịch dọn dẹp nhà cửa, ông Lưu văn Tính, Tổng Trưởng Tài chính kiêm Tổng Giám Đốc Ngân Sách Ngoại viện kiêm Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Công Ty Sicovina, cũng đang dọn dẹp Bộ của ông. Theo đúng nguyên tắc hành chánh, nhà bình luận Cường Sinh trên mục W.C. của tuần báo Con Ong viết, ông Tính không thể một lúc kiêm nhiệm hai chức vụ THU và CHI được. Ở nước nào cũng vậy, CHI và THU là hai công việc riêng biệt. Một người được đặc ân giao cho hai công việc THU, CHI lẫn lộn sẽ dễ lộn xộn, xập xệ xập ngậm và đặc quyền thao túng. Đây là nguyên tắc, nhà bình luận Cường Sinh viết tiếp, nhưng ở Giao Chỉ

CẦN THÔNG TIN VIÊN CÁC TỈNH

Nhật báo Con Ong cần nhiều cộng tác viên ở các tỉnh. Vậy nếu các bạn trẻ có muốn tung tin thật, tin giả, hãy nhận làm thông tin viên cho Con Ong. Tin tức gửi về nhớ để ngoài phong bì :

Thương Sinh
Chủ Bút Con Ong
101 Võ Tánh 101
Sài Gòn

Tin nào hay được đăng sẽ có thù lao nho nhỏ hay quà cáp làm cảm. Tin về hạm ăn hối lộ hay các tình trường, quận trưởng hách dịch thời, miền tin điểm cãi nhau với Mèo,

một nhật báo trong một tuần báo, một quốc gia trong một quốc gia

ông David Mac Mean lên lúc đi tiếp xúc với nghệ sĩ Giao Chỉ ?

SAIGON (C.O).— Những ngày gần đây, ông David Mac Mean, đệ nhị tham vụ Phủ Toàn Quyền Huế Kỳ ở Giao Chỉ đã âm thầm làm những cuộc tiếp xúc riêng với từng nghệ sĩ có máu mặt trong Thượng và Hạ viện Giao Chỉ. Người ta chưa đoán được mục đích cũng như ẩn ý của Phủ Toàn Quyền Mỹ xuyên qua công tác của ông David Mac Mean.

Sau chuyến về Mỹ của ông toàn quyền Bun ke, người Mỹ có

nhiều trò chơi trái khoáy. Vụ Phủ Toàn Quyền « chơi » ông Sáu Lèo là vụ điển hình đáng để phòng máy ông Mỹ. Kế đó, người Mỹ đơn phương tuyên bố vô tội về việc điều đình với Việc Cộng ở Hà Nội và đòi thừa nhận Việt Cộng ở miền Nam tức là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Người Mỹ muốn tái diễn bi kịch Trung Giã 1954 chăng ? Và lần này, liệu ngoại trưởng Trần Văn Đỗ còn nước mắt để ức mà khóc ?

Người ta e ngại rằng sự mệnh của ông David Mac Mean là đi chi để la xanh cho các ông nghệ

Giao Chỉ để các ông nghệ này « ó kè » lập trường « huê bình » của Mỹ tại nghị trường. Nghe nói, ông David Mac Mean đã lần mò xuống tận Gò Vấp tìm « vua xuống đường » Nguyễn Trọng Nho. Nhưng giữa đường, nhân viên Xia cho biết Nho chống Cộng rít và chỉ muốn hòa bình trong danh dự cùng lập trường của bạn đồng viên là Phan Hữu Giáo vẫn vẫn nên ông David Mac Mean đã bỏ về. Hình như ông David Mac Mean đã gặp nghệ sĩ Hồ Hữu Tường.

Air Cargo tranh nhau mỉ ly air giao chỉ

SAIGON (UPIGC).— Một hãng hàng không sắp thành lập và lấy tên là AIR CARGO chuyên chở hàng hóa « giúp đỡ » Air Giao Chỉ trong hoàn cảnh bế bối hiện nay. Có thể, ông Trần Đỗ Cung, nguyên Tổng Cục

Trưởng Tổng Cục Tiếp Tế, nguyên đồng lý Bộ Tà và Sào, người nổi tiếng có nhiều tài như làm báo Siêu Thị, đồ nước gạo nuôi heo, chằm thi huê hải, ứng cử thượng nghị sĩ, đóng xi ca la ma, sẽ làm chủ tịch hãng Air Cargo.

Theo nguồn tin từ Bộ Giao Thông Vận Tải thì, sở dĩ, sẽ có Air Cargo là bởi vì ông Lương Siên sẽ từ chức Bộ trưởng Giao Thông Vận Tải nếu Air Giao Chỉ lọt vào tay ông Trần Đỗ Cung. Để vượt ư ông Cung, con người mẫn cán và có công trong nền heo đông lạnh, gà đông lạnh, người ta mới quyết định lập hãng Air Cargo giao cho ông siêu nhân Cung làm kéo ông « tổng bề » vào tình trạng ngồi chơi xơi nước.

Nếu không có gì trở ngại, Air Cargo sẽ phục vụ hành khách một ngày rất gần đây. Air Cargo chủ trương chính sách « tâm ăn rồi » và, biết đâu đấy, sẽ chà thu luôn Air Giao Chỉ về một mối. Ông Cung khéo lắm mà. Thông tin viên AFP đã hết lời khen ông Cung như vậy.

CHIẾN DỊCH BÀI TRỪ « THÔNG CẢM » CỦA ĐẢNG BIA 33 ĐÃ PHÁT ĐỘNG KHẮP NƯỚC

SAIGON (T.V).— Chánh đảng « Bia 33 », ông Dương Hùng Cường, vừa tuyên bố sáng ngày 22-12-67 trong buổi lễ xuất phát chiến dịch bài trừ danh từ « thông cảm » trước 5000 đảng viên đảng « Bia 33 » thuộc chi bộ Saigon Chợ lớn rằng : « Danh từ thông cảm nó thổi lấm, hủ hóa lấm, dễ tiện và dĩ thỏa lấm rồi. Chúng ta có bổn phận phải tiêu diệt nó khỏi văn hóa dân tộc và tâm hồn mỗi người Việt Nam ».

Sau đó, 5000 đảng viên phân tán tới các hiệu sách, lột hết cáá thứ tự điền ra để gạch mất tích hai tiếng thông cảm. Được biết, chiến dịch bài trừ « thông cảm » đã phát động khắp nước cũng một ngày. Tại Huế, các đảng viên quá khích còn đề anh nào nói hai tiếng thông cảm ra dết mười roi vào đít. (muốn biết tại sao có chiến dịch này, xin đọc bài của

Cường Sinh đăng ở trang 3 tuần báo Con Ong số lọt xác tức là số này. L.T.S)

lập trường

Nhật báo Con Ong không bảo đảm mặt ong nguyên chất cũng như không chịu trách nhiệm về những tin tức đăng tải. Đó là lập trường của chúng tôi. Đây là cái ao, thứ « la mare aux canards » Ai muốn tin thì tin, không tin thì thôi. Tin thật trăm phần trăm giả với tin phiếu trăm phần trăm xằng. Hư hư, ảo ảo, chần chần, giả giả. Chúng tôi không có ác ý gì khi loan tin mặt ong nguyên chất hay mặt ong pha nước đường. Rất mong quý vị lớn đừng có làm con kiến và bắt chúng tôi đóng cái kiếp củ khoai. Nghĩa là đừng có kiện cáo chi cho nó to chuyện cho tin vịt biến thành tin thật.

CON ONG
(nhật báo)

Ngân phiếu đề tên :
Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Bài ở thư từ đề tên :
Chủ bút THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng
Con Ong
101 Võ Tánh Sài Gòn
Điện thoại : 91.905

Tất cả dân Giao Chỉ chúng tôi, kể cả nhân dân hai nước miền Nam, Bắc, ai ai cũng muốn hòa bình. Các ông lo hòa bình cho nước tôi, chúng tôi yêu các ông lắm. Với một tinh thần vô tư của các ông, « ăn cơm nhà, vác gà voi » (chúng tôi không hiểu bề trong như thế nào) chúng tôi xin tri ân những người thực tâm muốn không nghe thấy tiếng súng nổ trên đất nước Giao Chỉ.

Cả một đời tôi đã hoàn toàn sống kiếp nô lệ... Thuở nhỏ, mỗi lần đi học là phải nhòm lên tường treo hàng rưng biểu ngữ ghi những lời Thống Chế Pétain đã nói. Rồi lớn lên, suy tôn không ngừng và không được suy nghĩ. Chưa bao giờ tôi được suy tôn tôi, hưởng cái tự do thật sự của con người, dùng sức người làm việc chỉ để mua thực phẩm, còn nước và khí trời thì đã được tọa hóa ban cho...

Khi vào một trường học nghề, lúc bấy giờ nước tôi đã được tiếng là độc lập, tôi thấy bài mở đầu là « Mémoire du Capitaine Guynemer ». Tôi ngạc nhiên và nghĩ rằng tại sao phải suy tôn cái thằng này. Nhưng tôi vẫn phải học vì nếu tôi không thuộc, người ta bắt phải thuộc. Thành ra tôi thuộc ngay sinh, ngày chết của thằng Đại Úy Guynemer còn hơn thuộc lịch sử về Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung. Ôi, thằng đó nó liên quan gì đến nước tôi mà vẫn thuộc tiêu sử của nó « đền nợ nước ở Poelcapelle ngày 11-9-1917 sau ba năm chiến đấu anh dũng ở chiến trường.

Mới mấy năm gần đây, tôi lại phải học « huyền thoại về anh hùng Không Quân Rickenbaker ». Chuyện này do một anh tài xế tắc xi người Đức kể chuyện với một anh lính Mèo. Trong thời Đệ Nhị thế chiến, anh tài xế tắc xi là một phi công khu trục, một lần đã giao chiến trên trời với Rickenbaker. Quân thảo một lúc trên trời, anh phi công Đức hết đạn, tưởng phen này phải về châu tiên tổ, không ngờ người hùng Rickenbaker bắn một tràng vu vơ rồi vẫy cánh chào, bay đi mất hút...

Lúc mà phải đọc những chuyện này thì tôi đã nhiều tuổi, con người tôi đã chín, tôi đã khôn hơn cả những thằng viết chuyện. Tôi không thấy cảm phục một tí tí ông cụ nào cả, mà thấy lòng cứ đứng đưng...

Có lẽ tôi cũng không thêm nhớ tới Rickenbaker, nếu mà cách đây vài hôm, anh ta không tuyên bố những câu mất dạy. Anh đòi đội bom ào ạt xuống miền Bắc vì theo như anh thì dân miền Bắc chỉ là những con vật đi bằng hai chân. Lòng căm phẫn của tôi bùng bùng nổi dậy, khi anh ta cho như vậy là một phương pháp để tiến tới hòa bình. Với

một con người như thế mà lại có một cái huyền thoại trên kia thì thử hỏi ai dám đặt tất cả tin tưởng vào những lời hoa gấm của các ông làm văn chương ba xu của Mèo.

Dân Giao Chỉ chúng tôi thương yêu nhau lắm và tự hào với hơn bốn ngàn năm văn hiến. Cả một giải đất dài như một cây gậy mà đều nói chung một thứ tiếng, dùng một chữ viết. Cả một vùng Đông Nam Á, dân Giao Chỉ chúng tôi là những con người hãnh diện vì dùng mẫu tự a, b, c, không phải dùng tới những chữ có hình con giun, con đỉ như Trung Hoa, Cam Bốt, Lào, Thái Lan. Dân chúng tôi yêu nhau. Chúng tôi chỉ thù có Cộng Sản, mà không phải toàn dân Giao Chỉ là Cộng Sản.

Chúng tôi không giống người Mèo của ông Rickenbaker, chỉ khác nhau có cái màu da mà cũng không thể yêu thương được nhau. Câu tuyên bố của ông đã gài giá cái tư cách của ông nhiều lắm.

Chúng tôi không tin người Mèo. Quả thật là như vậy. Trong kỳ viếng thăm vừa rồi của ông Thượng Nghị Sĩ Charles Percy, ông ta có tuyên bố với báo chí: « Ít cảm kích về vai trò của người Việt Nam. Mỹ phải xây dựng quốc gia họ. Họ phải xây dựng hòa bình. Người Mỹ có thể giúp đỡ nhưng họ phải làm công việc đó ».

Dân Giao Chỉ chúng tôi xin ghi nhận ý kiến của ông Thượng Nghị Sĩ. Nhưng thực tế, có ai giao việc gì cho chúng tôi làm đâu. Người ta đã dành hết lấy các quyền chỉ huy, nắm giữ về kinh tế để dễ sai bảo. Ngay cả đến việc tìm kiếm hòa bình, thương thuyết hòa bình, người dân Giao Chỉ cũng không có quyền định đoạt. Ông hãy về hỏi những người ở Nhà Trắng của ông đi...

Nghe ông tuyên bố về việc trả lại chủ quyền người dân Giao Chỉ chưa kịp mừng thì đã phải nghe một ông dân biểu Mèo tuyên bố là không thể trả lại các quần đảo Lưu Cầu cho Nhật. Ông dân biểu Clement Zablocki đã kiếm cớ là vì an ninh Á Châu. Như vậy thì hai ông Thượng và Hạ Mèo đã « thối » nhau rồi, và dân Giao Chỉ chúng tôi xin phép được nghi ngờ các ông một tí xíu.

Những người muốn tìm kiếm hòa bình cho Giao Chỉ thì thật là nhiều. Chúng tôi xin ghi ơn những người có thiện chí như Đức Giáo Hoàng Paul VI, và cả U Thant nữa. Nhưng những người khác, các ông đưa nước Giao Chỉ tới hòa bình gần như bằng cách đầu hàng Cộng Sản chúng tôi không chịu như vậy.

Tôi xin kể các ông nghe một câu chuyện nhỏ trong gia đình tôi. Một hôm, cả nhà tôi đi vắng tôi phải ở lại nhà với một cháu bé nhỏ nhất nhà. Cháu nhớ mẹ khóc ghê quá. Hàng xóm phải chạy sang nói với tôi làm cách nào dỗ cho cháu nín đi vì hàng xóm khó chịu lắm. Tôi đành đặt cháu lên giường và hát ru cho cháu ngủ. Ôi, cái tiếng hát của tôi, cái tiếng hát ông như chó tru, mèo gào của tôi, hòa với tiếng khóc của đứa cháu đã làm cho các ông hàng xóm lại phải chạy sang năn nỉ:

— Thôi, chúng tôi lạy ông, xin ông đừng hát nữa. Cứ để cho cháu nó khóc, có lẽ lại còn dễ nghe hơn.

Câu chuyện cũ có thể. Vâng, cái tiếng hát hòa bình của các ông khó nghe lắm. Các ông chỉ nghĩ có điều đình với những thằng khôn nạn ở Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam mà từ lâu chúng tôi coi chúng nó như phiến ioạn, mà các ông không nghĩ tới việc điều đình với chúng tôi. Chúng tôi muốn có hòa bình nhưng nhất định, chúng tôi không bao giờ nghĩ tới việc đầu hàng.

Nếu các ông tính đến chuyện hòa bình để xé nát nước tôi thành nhiều mảnh nữa thì dân Giao Chỉ chúng tôi yêu cầu các ông cảm

VỚI ĐẤT NƯỚC NÀY HỒ HỮU TƯỜNG LÀ NGƯỜI NGOẠI QUỐC

Ông ấy là ông Hồ Hữu Tường, thuộc hạ của ông Bảy Viễn. « Nhân quý cải đồ. Sĩ quý trạch chú ». Sự lựa chủ đề theo của kẻ sĩ, cũng đáng cho thiên hạ xét đoán được cái « trí thức » của ông Hồ. Vừa rồi, ông Thượng Nghị Sĩ đại cường quốc Mèo, tên là Charles Percy có tới thăm ông Hồ hữu Tường, dân biểu của Tiểu nhược quốc Giao Chỉ. Sau khi đối thoại, mời nhau đớp hít vung vít, ông Tiểu Hạ khoe với ông Thượng Đại là mình có một phương pháp « thần sầu » để mang lại HÒA BÌNH CHO VIỆT NAM.

Ông Tiểu Hạ vênh vác kết luận:

— Nhưng tôi chỉ nói phương pháp này với Tổng Thống nước ông là Tổng Thống Johnson.

Buổi đối thoại đó đã được một nhà báo Giao Chỉ ghi lại nguyên văn như sau:

Vừa rồi, một TNS của đại cường quốc HK gặp Hạ Nghị Sĩ Hồ Hữu Tường của một tiểu quốc Giao Chỉ. Ông Thượng hỏi ông Hạ: « Tại làm sao, khi lắng cứ, anh không vận động, rồi khi đặc cứ, vào nghị trường anh cảm miệng hén, chẳng nói gì để cô vô cho đường lối của anh? Vay chương trình hoạt động của anh ra thế nào? » Đáp rằng: « Tất cả các vấn đề thầy là vấn đề « em út », có độc tài hay dân chủ, có tham nhũng hay thanh liêm, có thời nạt hay lãnh mạnh có ò gà hay có đường phẳng, có rác rến hay sạch trên... thầy là vấn đề « em út » (problems mineurs). Tôi nên lòng hai mươi tám năm, để bảy giờ nháy lên sân khấu chính trị mà nói những vấn đề ấu à? « Con chó què » này lại đi gặm những cục xương đầy thịt ấy à? « Chỉ gặm cục xương nào to tởm, mà không đnh chút thịt thối. Cục xương ấy là HÒA BÌNH Ở VIỆT NAM.

Ông Thượng Hoa Kỳ bèn hỏi ông Hạ Giao Chỉ: « Chẳng hay biện pháp hòa bình của anh ra làm sao? » Đáp rằng: « Tây phương lấy chim bồ câu mà đại diện cho hòa bình, Đông phương lấy chim Phượng mà đại diện cho Thái Bình. Đông, Tây mà thì hào Rudyard Kipling cho rằng không khi nào gặp nhau, ít nữa cũng gặp nơi chỗ đứng một con chim mà đại diện cho hòa hòa bình. Chim thì cho nó bay lên bàn thờ, cho mỗi người thực đạo mô cầu nó để xem, thì chim ấy chết ngay. Biện pháp hòa bình của tôi để làm chứ không phải để nói. Tôi sẽ có biện pháp đem bình lại cho Việt Nam, chỉ riêng cho ông Tổng Thống nước anh khi nào ông Johnson nhất định muốn được đảng dân chủ chọn làm ứng cử viên và cũng nhất định tất đặc cứ. Chớ tôi nói với anh để làm trò gì với con chim hòa bình của tôi? »

Ông Thượng lại hỏi ông Hạ: « Tại sao anh không nói cho đại sứ Bon của đề nhờ ông Đại sứ chuyển đạt? » Đáp rằng: « Lưu bị cầu Không Minh, phải « am cố mao lư chớ nào phải Không Minh đến lấy Lục Lưu Bị? Tôi mà đến xin ra mặt Đại sứ Bon Cư chỉ cho khỏi Đại sứ sai bồi ra cho tôi vài đô la, vì làm tướng tôi là một thằng ăn mày. Tôi không phải là một thằng ăn mày... »

Khi đọc xong bài tường thuật này, cả Tô Ong chửi thề tùm lum. Những « nhời bàn » ghi lại dưới đây chỉ là một phản ứng chưa thấm sâu lắm của những thằng nóng, lạnh với thời tiết, đói, no với bao tử. Nhưng cũng xin ghi lại.

NHỜI BÀN CỦA TỔ ONG

ĐỀ HỨC CÀN: Ông ấy tự nhận là hậu duệ của Vua Quang Trung đấy, chúng mày à. Nhưng việc này thì cho phép tao hơi nghi cái lòng ái quốc của ông ấy. Hòa Bình của Giao Chỉ, phải để cho Mèo hay U Thant, chúng nó lo cho, mình đã cảm thấy nhục nhã quá lắm rồi. Ấy thế mà có một tên Giao Chỉ, nghĩ ra một biện pháp chính trị để đi tới hòa bình cho nước Giao Chỉ, mà lại chỉ đợi nói với Tổng Thống Johnson! Ấy, đại biểu của dân Giao Chỉ này có nản không. Ông ta tự nhận là chó thích gặm xương thì tao cũng xin dùng tiếng đó để mắng gở một phát: đồ con cày!

LỬ BỐ: Mày mắng là đồ con cày, không đúng. Theo tao, phải mắng là đồ đi ngựa. Theo như điển tịch thì con ngựa hay, thấy Bá Nhạc thì mới chịu hí. Ông này gặp được anh Johnson thì mới chịu nói... Như vậy cũng thuộc một loại ngựa. Ngựa người và người ngựa. Cứ thích được cưỡi tên đầu lên cổ, có người ngồi lên lưng thì dù phi nước đại, vươn cao cái cổ đến cách mấy cũng không thể nào đầu cao hơn đầu người...

THƯƠNG SINH: Ông ta nói rằng ông ta không phải là một thằng ăn mày. Chúng mày nghĩ sao?... Tao không nhận ông ấy là ăn mày vì làm như vậy là bần cái bang phái của Đảng Thất Công. Ăn mày quý cái bị, cái gậy của nó, không cho ai xâm phạm. Ăn mày yêu bị, gậy nhưng ông ta không có được cái tinh thần đó, như vậy chưa đáng gọi là ăn mày.

TRẠNG ĐÓP: Tao già rồi tao biết được cái « tâm ý » của của những thằng già. Thằng nào cũng chỉ Không Tử được tới một cái mức nào thôi. Như tao đây chẳng hạn. Nếu có ai cho tao một trăm ngàn, bắt tao đòi lại thằng người tao, tao còn lưỡng lự... Nhưng nếu là hai trăm ngàn, không chừng tao nghe theo. Bởi vậy, tao chỉ là Không Tử hai trăm ngàn, Không Tử một triệu, hai triệu, ba triệu v.v... Nói tóm lại, lúc nhìn thấy đất gần hơn là trời, con người đã muốn bỏ ngay xuống đất mà đi bằng bốn chân rồi...

MINH VỒ: Thôi, thôi, tao xin chúng mày chỉ nghĩ cách thêm thù, bớt bạn. Sập tiệm là ông chạy luôn, không trả lương chúng mày đâu. Từ từ chứ, (lãng sang chuyện khác). Chúng mình hãy bàn tới số Báo Xuân đi...

ĐỀ HỨC CÀN ghi

**Kính gửi
các ông
hòa bình**

Dương Hùng Cường

trang mặt ong

HOÀNG HẢI THỦY
viết và soạn

VỀ TÌNH YÊU CỦA ONG VÀ NGƯỜI

Buổi sáng cuối mùa thu lạnh lạnh... Bây giờ ngày nóng, đêm lạnh, trẻ con có thể dễ bị cảm sốt bất thường như lời một hiệu thuốc tây kia quảng cáo dọa dẫm đống bả, nhưng người lớn thì thấy dễ chịu nhiều với thời tiết này. Những người có tâm hồn thơ mộng thì, những buổi sáng trời cuối thu lạnh lạnh này nghĩ đến chuyện làm thơ, tưởng nhớ lại những hình bóng con gái đã trở thành đàn bà nạ dòng sỗ sè, để cho tâm hồn cảm khái bay bướm một chút, còn cũng vào những buổi sáng cuối thu trời lạnh lạnh này, những người không có tâm hồn nghệ sĩ có thể vui vẻ để chịu đi ăn phở hoặc tính chuyện hốt hụi lấy vợ.

Buổi sáng cuối thu lạnh lạnh này... — Trời cuối thu rồi em ở đâu?... — mở đầu viết Trang Mặt Ong đầu tiên là nhất rồi. Nhất đến nỗi không còn gì có thể nhất hơn được nữa. Bởi vì mùa thu là mùa mật ngọt. Bởi vì hơn cả mùa xuân là mùa đàn bà dễ con—không tin cứ thử mà xem: yêu vợ vào mùa xuân là y như rằng cuối năm vợ dễ, con dễ cuối năm về sau đi học đi lính, lấy vợ, yêu gái đi hoặc gái nhây, thầy đều bắt lợi. Còn yêu nhau vào mùa thu, sớm làm thì qua năm sau, cũng lại đầu thu, mới có con. Bằng chứng là từ cuối thu đến Tết, thiên hạ có một triệu người con gái lên xe hoa đi đến cao lầu Tàu lấy chồng.

Cảm khái, ONG MẶT bên ngâm thơ Tao Đàn

— Ôi những người em đi lấy chồng
Đầu thu hay cuối một mùa đông
Bên mình có gối chăn tình mới
Anh gọi hoa lòng, em biết không ??

Bên Em— Em ma—duýt—quyn, Em viết hoa, tức là Em muốn thơ—bên Em có gối chăn tình mới, Em có nhiều việc Em làm vui hơn là nhận hoa lòng của anh nhiều. Hoa lòng của anh thì ăn cái gì? Hoa lòng của anh có đem ăn, đem cầm được không...? Em đi lấy chồng, anh tặng Em một chai mật ong nguyên chất đừng có phách nước lá, hoặc một hộp Apisérum để Em uống cho lại sức Em còn có thể nhận danh chồng Em mà cảm ơn anh. Hoa lòng của anh thì đến heo nó cũng không ăn được.

Nhưng Em ơi— Em yêu dấu ngàn đời, Em «bây giờ tháng mấy»— thành ngữ này, cũng như bốn tiếng «Yêu nhau ra rít»— sẽ đi vào văn học sử. Em ơi, nếu Em nghĩ rứa là Em lầm. Bởi vì hoa lòng của anh chính là mật ong đấy. Phải có hoa mới thành mật được. Em đẹp, em thơm... em chính là một bông hoa đó. Có những bà mẹ bảo con gái nhỏ rằng: Cái đó là bông hoa của con đấy. Con em sinh ra từ bông hoa thơm của em, là mật đấy. Nó kết tinh từ mật ngọt trong lòng em, từ bông hoa thơm lảm của em. Chồng em nó không có công lao gì về việc bông hoa em kết mật cả. Bởi vì nếu em không lấy nó, em lấy một thằng chồng khác, khác hẳn nó, em vẫn đẻ được những đứa con xinh đẹp như thế. Em cứ thử mà xem...

Nhưng anh không có ý định kêu gọi các em làm một cuộc bỏ chồng tập thể hoặc thử tình yêu bằng cách cầm súng lên đầu chồng các em. Không. Loài Ong là một loài chung tình tuyệt đối. Ong Mật như anh lại là một thứ Ong chung tình nhất trong một triệu thứ ong chung tình trên cõi đời này. Ong Mật các anh không có ngoại tình, không có giết nhau, xiết cò nhau, không đưa nhau ra Cáp du dương rồi chìm nhau dưới nước như loài người các Em, Nhưng đừng nói như thế là loài Ong các anh không có tình yêu.

Không các anh cũng có tình yêu chứ. Các anh cần cù làm việc quanh năm để mỗi năm làm tình yêu một lần. Mỗi năm một lần mà lại còn vất vả, khó khăn chứ đã được hưởng thụ liền tù tì như loài người các em cứ ríu rít nhau bằng một châu ăn uống toàn những thứ khó tiêu ở hiệu cao lầu Tàu đâu. Muốn được hưởng thụ tình yêu, các anh phải làm một cuộc thi đua như là lực sĩ chạy Ma-ra-tông ở Thế Vận Hội. Chỉ có thằng nào dai phông nhất mới được độc quyền. Và có một điều làm cho bọn đàn ông chịu thọ ngay là...: làm tình yêu xong, các anh hai năm mươi, đi một chuyến tàu suốt. khoác một cái bà ba bằng gỗ... về bên kia thế giới ngay. Đó là một điều Loài Ong của các anh trội hơn loài người của các em nhiều lắm.

Bởi vì —lại bởi vì—... Em yêu ơi, em cứ thí nghiệm mà xem. Em thơm em đẹp chứ gì? Bi giờ em cứ giả vờ bảo thằng người yêu của em nó thử yêu em theo lối ganh đua của các anh xem, Tức là em bảo nó cứ đi làm đều đều mỗi ngày, đem tiền về nộp hết cho em, mỗi tháng em chỉ cho nó 30 tỉ để nó đi cắt tóc đầu ngõ suốt năm nó không được rờ tới mình em. Để rồi vào mùa xuân, tới một buổi sáng đẹp trời nọ, em bảo nó nếu muốn yêu em thì mặc áo thung, cùn sà lòn, ra đầu xa lộ xếp hàng với chừng năm trăm, một ngàn thằng khác... Em ngồi trong một cái Toyota mới toanh, em mở máy rờ ga em chạy trước, cả bọn đuổi theo xe em. Em bảo cái thằng nó nói nó yêu em ra rít ấy rằng nếu nó có sức chạy hơn một ngàn thằng kia, nếu nó đuổi kịp được em—anh tình nếu em thử thách nó ở trên xa lộ và mức Đê-Pa ở bến Niu-Po thì vào khoảng giữa Rừng Lá Phan Thiết, nó đuổi kịp em...—em sẽ cho nó yêu em. Mà yêu

xong là nó nằm vào cái hom Tê. Bia em đã mua sẵn cho nó ngay tót-suyt... xem nó sẽ đối xử với em thơm em đẹp cách nào... Anh sợ cái thằng nó nói yêu em ra rít ấy, nó có thể chết vì em ấy... nó sẽ một là xếp va-ly cho em vào ăn cơm tháng trong nhà Thương Biên hòa hoặc là nó sẽ cho là em ngạo nghệ nó, nó sẽ Tác Dãng nổi giận và âu yếm quạt cho em mấy cái tát xiếc làm mặt em lật từ đằng trước ra đằng sau, làm cho em có bao nhiêu là đom đóm mắt nuôi để dành từ ngày em mới lớn, nổ tung hết cả ra như trời đêm Sè goòng đốt pháo bông mừng Sinh nhật Tổng Thống Ngô đình Diệm.

Vậy mà Ong Mật các anh yêu như thế đấy. Và yêu như thế mới thật là yêu. Bởi vì tiến bộ hơn loài người khôn khờ các em, các anh đã sớm biết từ khuya không cần phải đợi Nguyễn mạnh Côn viết và viết «Mối tình màu anh đào» và «Phối ngẫu toàn bích» rằng tình yêu thực ra chỉ là một ảo giác, vì nó không hình không sắc nên khi nói tới ta thường không nhận ra có nó khi rời ta. Ta chỉ biết là có nó khi nó đi mất, Điều này chứng minh một tình trạng rất mâu thuẫn đặc biệt của loài người rằng: Ở đời này có nhiều thằng không cảm thấy sung sướng khi có tình yêu ở bên cạnh nhưng lại cảm thấy đau khổ và cần đăng báo rao vặt khi tình yêu đội nón đi ra.

Sớm hơn loài người các em, Ong Mật các anh hiểu rằng Tình yêu chỉ là một mục đích, và cũng như mọi thứ mục đích ở cõi đời này, nó chỉ quý báu khi ta theo đuổi nó để thực hiện nó. Và Tình yêu là một sự đuổi theo—Khi anh bay theo Nữ Hoàng của anh lên chín tầng mây để phục vụ Nàng, anh đã yên, anh đã được yêu nàng suốt 10 cây số không gian ấy. Và yêu xong chết ngay, chết trong lúc cảm giác của Tình yêu còn tràn đầy cơ thể lẫn linh hồn, là sung sướng tuyệt vời rồi. Còn muốn gì nữa??

—Còn nhiều số sau đọc tiếp—

BẠN ĐỌC CHÚ Ý: Mẹo đầu bạn bỏ ra 5 tí mua một tờ CON ONG chỉ đáng giá có 2 tí, bạn cũng không nên đọc TRANG MẶT ONG này nếu bạn không thuộc loại người có quyền tự xưng là có máu «yêu nhau ra rít».

Hoặc nếu bạn thuộc loại người:

— Đàn bà bỏ chồng, con gái thay người yêu như thay tấm ngoáy tai. (Ngày xưa thì là «thay người yêu như thay Slip, nhưng bi giờ phải đổi là thay tấm tre. Vì bi giờ đồ vật lên giá, có em quanh năm chỉ thay đổi có mỗi một cái nylon tối giặt, nửa đêm đã khô, khỏi cần ủi.)

— Đàn ông bỏ vợ.

Bởi vì nếu không thuộc vào loại người số 1, bạn tất nhiên phải thuộc 2 loại người sau, nếu đọc Trang Mặt Ong này, bạn sẽ bị tàu hỏa nhập ma, sẽ hộc máu mồm ra đấy.

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỆN DUYÊN

dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ
từ 16-12-67 đến 23-12-67

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ trách bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	POLAR VIKING	Rexco	Lê Thanh	Thịt đông	17-12-67	Cầu H. Nghi	
2	HONG KONG FAIR	Hạp Sang	Hiệp Hưng	Đường	16-12-67	Phao	
3	FELICITY	—	Hạp Sang	Linh tinh	1-6-12-67	Cầu	
4	SAIGON	Getz	Mỹ-Việt	—	16-12-67	Cầu	
5	DOLLY TURMAN	An Lạc	Sovicotra	Gạo	18-12-67	Phao	
6	AZUMASAN MARU	M.M.	STIC	Linh tinh	19-12-67	Cầu	
7	LENA LUCKENBACH	T.M.	Sovicotra	Gạo	19-12-67	Phao	
8	KIYO MARU	D.F.	Vinashitraco	Linh tinh	16-12-67	Cầu	
9	PERICLES	CIEGIECO	Kinh Dương	Bột mì	16-12-67	Phao	
10	SKARVA	T.M.	Sovicotra	Phân bón	16-12-67	Phao	
11	GRAND STAR	Khanh Phát	—	Xi măng	18-12-67	Phao	

Saigon, ngày 14 tháng 12 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

O bạn đã đọc hay chưa đọc; bạn sẽ được đọc đầy đủ trong lần xuất bản này, thật sống động về BIỆT KÍCH, BIỆT CHÍNH, tiền thân XÂY DỰNG NÓNG THÔN.

tôi đi dân vệ mỹ

O ký sự ĐINH BẠCH DÂN. Đọc để biết tâm tình khác khoải của lứa thanh niên thời đại, BIỆT KÍCH CON ĐAO GẮM ĐÂM XUỐNG CUỘC ĐỜI, còn sống mà đã lãnh tiền chết.

QUAN TO SÚNG ĐỒNG VÀ KHÁCH SẠN CHỨA ĐỢI BELAIR VŨNG TÀU..I

Tuần lễ trước, An Ninh Quân Đội vừa biểu diễn một đường quyền thật huê mỹ ở Vũng Tàu. Các ông «còm» đã anh dũng ập vào Hôtel, Bar, Restaurant và nơi chứa... dưới tên gọi rằng Belair để về hai ông quan ba thay phiên nhau làm quản lý điểm sạn mí lý sáu chủ liêng làm bồi kiếm ma có! Dư luận bản súng đại bác (tức là cà nông hay pháo binh gì đó) đồn rã, hai ông quan ba bỏ đơn vị đi làm quản lý điểm sạn đều là quan...súng đồng. Một vị lại hân hạnh là em ruột của quan sáu T, chỉ huy trưởng nhiều giàn Cà Nông Giao Chi.

Chưa hết lý kỳ đầu. Chủ nhân của Bel Air là chị «Sáu» — bà Chuẩn tướng T đó — chị «Sáu» T, em ruột của bà «tám» vợ một tướng họ Đ. 1 Bực con và nặng kí lờ quá hèn chỉ người ta chỉ lời quan và lính của nhà nước ra mãi Vũng Tàu làm quản lý và bồi phòng 1 Bao Công Nguyễn Cao Kỳ nghe tin này nổi giận đùng đùng. Những con người đảng hoàng như tướng Cao Văn Viên, tướng Nguyễn văn Vỹ đều bất bình, tức tối. Văn dư luận cà nông Gò Vấp đồn : ba người hùng Kỳ, Viên, Vỹ sẽ mần lớn vụ này để lập thành tích đáng kể trong công cuộc Tân diệt tham nhũng trong Quân Đội. Nã Cầu hoan hô ba người hùng trước đây nhé!

... VÀ THÀNH PHẦN NHỮNG NGƯỜI NGÔI XỬ VỤ BIẾN ĐỘNG MIỀN TRUNG

Công ty Bel Air của chị «Sáu» cà nông Nguyễn xuân T mần ăn được hơn một niên rồi. Kiếm ăn khá à. Trụ sở Cà Nông tại An Nhơn xã, Gò Vấp quận vừa tung ra một tin bạc vạn. Là các đơn vị lính pháo đang gom góp vật liệu và «thợ» để xây cái vi la thom phức chà chó srong cho ông «sáu» Cà Nông. Vi la này xây cứ như An dương vương xây thành Cổ Loa ấy, 10 tháng mà chưa chịu xong. Đảng Cà Nông biểu diễn nhiều màn kịch ngoạn mục đểch chịu nổi. Kép cừ Tinh trưởng Vũng Tàu, Hồ Nhật Quang cũng ở lò cà nông ra đây! Ấy vậy mà, đồng bào ơi, ông «sáu» Cà Nông của đồng bào và tôi vẫn ngồi trên hàng ghế những ông tướng xử vụ biến động miền Trung! Đứng lăm lăm, nhà đạo diễn. Kép độc không nên đóng vai lâm ly sụt mướt. Tỷ như kép «sáu» Cà Nông của tôi, nhà đạo diễn, muốn cực tả sự mỉa mai «trong cõi người ta», thiết tưởng nên mời ông kỹ ngồi ghế chánh thẩm một tòa án chuẩn xử những ông tướng có vợ mở Bar, Hôtel và võ lính đi làm bồi, làm ma cô chia tứ lục!

GIÁO SƯ NGUYỄN CAO HÁCH TẶNG CON ONG TIỀN... CHẾ ĐỘ CŨ

Một đệ tử của cố thanh tra mật thám Mai Tâm vừa đến Con Ong cho Nã Cầu biết chuyện «tiền và báo Quê Hương» của giáo sư Nguyễn Cao Hách. Chà là, hồi giáo sư Hách làm Quê Hương, mỗi tháng Phủ Tổng Thống «véc xê» vào cái «công» mang tên Nguyễn Cao Hách tại nhà băng «Făng cô Si Noa» 250 ngàn, Giáo sư Hách bán báo Quê Hương cho các cơ quan nhà nước được tí tiền nào thì lại «véc xê» vào «công» mang tên Nguyễn Cao Hách tại nhà băng... Tổng Nha Ngân Khố!

Sau ngày cách mạng, người ta ơi ới rao ai giữ tiền chế độ. Giáo sư Hách không khai, không nong của chế độ cũ phải khai và nộp cho nộp Chế độ mới quên bém đi mất. Giáo sư Hách chờ hoài chả có ai đến nhận số tiền «mưa móc» và «giời ơi» bèn trích ra một khoản chi cho cái sự ứng cử thượng nghị viện Sư Tử Hí Cầu. Hiện giờ tiền «giời ơi» còn trên hai triệu. Giáo sư Nguyễn Cao Hách mua tặng Con Ong để Con Ong thêm trang, thêm bài và trở thành tờ báo lớn. Nã Cầu thay mặt anh em cảm ơn giáo sư Hách. Chúng tôi lười đi làm, nếu giáo sư có có lòng tốt, xin đi,

thân mang tiền lại tặng Con Ong, giáo sư nhé! Chào chờ tiền chế độ cũ.

HỎI THĂM ÔNG TÙY VIÊN BÁO CHÍ

Kề hàng chục lần, Nã Cầu gọi giấy nói cho ông tùy viên báo chí Bộ Tài Chánh mà chẳng khi nào gặp ông ta. Có hai ba bận, chuông reo khùng khịch quá nhưng người thì hạc nội mây ngàn. Bởi vậy, ông tùy viên (lần trước thấy có sửa thể nào thành tùy phái viên) đừng buồn khi đọc số này có cái tin ông Lưu văn Tinh thích trên lăm đề cở tại Bộ Tài Chánh.

Xin báo cho ông tùy viên biết, ông Lê văn Lễ đã quảng âm ý là 22-12-67 ông ta mở Au Chalet tại nhà của nhà nước giữa lúc nhà nước đang kiện ông ta đó. Bộ Tài chánh có giới làm gì thì làm đi. Hay là miệng đã đóng hàm thiếc chỉ nói phét cho... ra cái điều. Ôi, thế lương quá. Đã đến lúc Nã Cầu xách tràng tới hỏi thăm ông Tinh rồi đó, trình đề ông Tùy viên hay kéo ngài cứ đi vắng, gọi ngài khó bỏ mẹ đi ấy.

ÔNG KHOA TRƯỞNG VĂN KHOA SỢ VÔ CỦA VIỆT CỘNG

Việt Cộng khơi khơi vào trường Đại Học Văn Khoa evrop mi—cô đầu lảo của anh em sinh viên trong Đêm Nhạc Chủ Đề và gửi viên đạn vào thân thể anh Ngô Vương Toại. Chuyện giản dị vô cùng! Đó là nỗi buồn của ông cở quận 1. Anh em Văn Khoa bên hợp báo tỏ thái độ của kẻ sĩ hôm nay. Ông khoa trưởng Nguyễn Khắc Hoạch có vẻ không hài lòng. Ông nghĩ rằng, chả có Việt Cộng con mẹ gì cả, vụ bản giết này nằm gọn giữa

vấn đề tranh gái của nhau chẳng? Nã Cầu muốn ủng hộ anh em sinh viên Văn Khoa nưng ngại ông Nguyễn Khắc Hoạch. Bạc thầy của anh em chống làm cái chó gì cho nó một xác. Văn Khoa không sợ Việt Cộng nhưng ông khoa trưởng văn khoa sợ vেম. Ở đời không nên tỏ rõ thái độ. Trung lập đến dít rồi, cứ lừng lơ con cá vàng như Nguyễn Khắc Hoạch mà lại hay. Nhớ vেম nó có vô đây, đồ phải đi cư và biết đầu chừng. lại vẫn chẳng làm khoa trưởng trường đại học văn khoa... nhân dân. khôn như ông Hoạch sống* mống như anh Toại... ăn đạn.

THƯỢNG VIỆN TREO GIẢI

Bà nghị thượng Mai văn Hàm về nước Chúa đã khá lâu nhưng Thượng Viện vẫn chưa nghĩ ra được một thứ văn chia buồn hợp lý. Bởi vì, trong cái gọi là liên danh Bông Huệ, thân nhân của người quá cố có tới... ba người lận : Ông Mai văn Hàm, ông con rề Lê Phát Đạt và một ông phải gọi ông Hàm là... dưỡng nhạc phụ (vì ông ta lấy con gái nuôi của ông Hàm). Ba cha con ông Hàm cầu kết và hùng hục vô Thượng Thổ. Nay bà Mai văn Hàm về nước Chúa, Thượng Viện muốn tiết kiệm chữ nghĩa để dành vào công việc «cắm hút thuốc, cắm đeo súng, cắm mặc quân phục vô Thượng Viện» nên muốn có một cái «chia buồn» thật gọn một phát phân ưu với cả ba bạn đồng viện lại khỏi kê «chức vụ» như «chồng, nhạc mẫu, dưỡng nhạc mẫu». Thượng Viện thừa vô biên thiếu văn nhân nên bí. Do đó mới treo một cái giải «chia buồn»: Nhà văn nào dói rách có thể dự thi. Có tin cho biết «văn chương sáng giá» của Hồ Hữu Tường may ra hỷ vọng đoạt giải như ông ta đã đoạt giải văn chương báo Sống.

CHỦ NHIỆM CON ONG MINH XÁC

Lâu nay, nhiều người vẫn lầm tưởng tuần báo Con Ong là vệ tinh của nhật báo Sống của ông Chu Tử. Điều lầm tưởng này, đã hơn một lần Con Ong được vinh dự ông Chu Tử «minh xác» giùm trên báo của ông ta. Sự vinh dự đến quá sớm, đến khi Con Ong chưa kịp mọc cánh nhưng nhờ thế Con Ong mới có đồng bạn đọc.

Nơi đây, nhật báo Tiến chủ nhật báo Sống tham những, bịp bợm, ba que xô lá và nhiều lời đao to búa lớn khác, nhiều người lại lầm tưởng Con Ong là vệ tinh nhật báo Tiến của ông Đặng Nhâm. Chúng tôi xin minh xác: Tuần báo Con Ong tuy in chung một nhật báo Tiến nhưng không cùng lập trường với báo Tiến. Cũng như chủ bút Thương Sinh là cộng tác viên của Sống nhưng Con Ong không cùng lập trường với Sống, Vụ Nguyễn Liệu, Hồ Hữu Tường là một bằng chứng.

Con Ong không nhận tiền của ai để xuất bản nên không thể vì ai mà đánh thuê chủi mướn.